

VESTRE LANDSRET

DOM

afsagt den 30. juni 2023

Sag BS-33941/2022-VLR
(5. afdeling)

Fagligt Fælles Forbund som mandatar for
A
(advokat Christian Riewe)

mod

B A/S, filial af C A/S, Tyskland
(advokat Simon Ramlau-Hansen)

Retten i Viborg har den 15. august 2022 afsagt dom i 1. instans (sag BS-31992/2020-VIB).

Landsdommerne Henrik Estrup, Marie Kathrine Nielsen og Karen Laursen (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, A, har gentaget sin påstand for byretten om at indstævnte, B A/S, filial af C A/S, Tyskland, til A skal betale 364.764,05 kr. med procesrente fra den 17. august 2020.

B A/S, filial af C A/S, Tyskland har påstået dommen stadfæstet.

Supplerende oplysninger

A har for landsretten fremlagt yderligere bilag, herunder anmeldelse af erhvervs sygdom af 12. februar 2016 og besvarelse af spørgeskemaer og spørgsmål fra AES.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

Landsrettens begrundelse og resultat

A har heller ikke for landsretten ført bevis for, at D ApS har handlet ansvarspådragende. Herefter og af de grunde, som byretten har anført, stadfæster landsretten byrettens dom.

Efter sagens udfald skal Fagligt Fælles Forbund som mandatar for A i sagsomkostninger for landsretten betale 35.000 kr. til B A/S, filial af C A/S, Tyskland til dækning af udgifter til advokatbistand. Beløbet indeholder moms, da B A/S, filial af C A/S, Tyskland i svarskriftet og påstandsdokumentet for byretten har oplyst ikke at være momsregistreret. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet taget hensyn til sagens omfang og forløb.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal Fagligt Fælles Forbund som mandatar for A inden 14 dage betale 35.000 kr. til B A/S, filial af C A/S, Tyskland. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

RET TEN I VIBORG DOM

afsagt den 15. august 2022

Sag BS-31992/2020-VIB

Mandatar Fagligt Fælles Forbund for
A (advokat Christian Riewe)

mod

B A/S, filial af C A/S, Tyskland (advokat Paw Allan
Møller Christensen)

Denne afgørelse er truffet af dommer Hanne Fanø.

Sagens baggrund og parternes påstande

Retten har modtaget sagen den 17. august 2020.

Fagligt Fælles Forbund som mandatar for A har fremsat endelig påstand om betaling af 364.764,05 kr. med procesrente fra sagens anlæg. Beløbet udgør tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for svie og smerte i tiden fra den 26. august 2015 til den 5. juli 2017, på hvilket tidspunkt A atter havde normal kraft og bevægelighed i venstre skulder og arm.

B A/S, filial af C A/S, Tyskland har fremsat påstand om frifindelse.

I påstanden er indeholdt en sædvanlig subsidiær påstand om frifindelse mod betaling af et mindre beløb, fastsat efter rettens skøn.

Sagen drejer sig om, hvorvidt D Aps, der den 2. februar 2018 blev taget under konkursbehandling, har handlet ansvarspådragende ved at tilsidesætte sine pligter som arbejdsgiver efter normen i arbejdsmiljølovens § 38 overfor A, der siden 2007 havde været ansat hos D Aps som truckfører, og som den 26. august 2015 blev anvist arbejde med håndtering af spånplader ved en printmaskine.

A har siden en ulykke i 1967 lidt af en højresidig spasticitet.

Den 12. januar 2018 stadfæstede Ankestyrelsen Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikrings afgørelse, hvorefter As gener i form af indeklemning og senebetændelse i venstre skulder blev anerkendt som en arbejdsskade efter § 5 og § 6, stk. 1 i lov om arbejdsskadesikring.

Det kan lægges til grund, at A 3 måneder efter, at D Aps den 2. februar 2018 blev taget under konkursbehandling første gang fremsatte krav om erstatning overfor B A/S, filial af C A/S, Tyskland. Det kan videre lægges til grund, at A ikke reagerede på B A/S' anmodninger om fremsendelse af dokumentation for sine krav og nærmere redegørelse, herunder for hvorledes D Aps skulle have handlet ansvarspådragende, inden der den 17. august 2020 blev udtaget stævning.

Oplysningerne i sagen

Forklaringer

A har afgivet forklaring.

A har forklaret, at det var afdelingslederen, E, der om eftermiddagen havde fortalt ham, at han bare skulle smide de plader over. Det var en løfteopgave, og han skulle tage ved spånpladerne, vende dem om og sætte dem på transportbåndet, der var til venstre for ham. Pladerne lå på en sakslift, der stiger efterhånden, som man tager pladerne. Pladerne er 400 mm brede og 2.000 mm lange og skulle bruges til at lave skabe eller senge. Han husker ikke, hvor tykke pladerne var. Han mener, at en plade vejer omkring 10 kilo. Han tog 2 plader ad gangen hele tiden. Hans kolleger kendte til hans handikap fra ulykken i 1967.

Arbejdslederen sagde ikke noget om, hvor mange plader han skulle tage ad gangen eller, at arbejdet skulle foregå i et bestemt tempo. Han havde set, hvordan kollegerne udførte arbejdet ved printmaskinen. Kollegerne tog 3-4 plader ad gangen. Han husker ikke, hvilket tempo, de arbejdede i.

Parternes synspunkter

A har i sit påstandsdokument anført:

" ...

ANBRINGENDER:

Der er mellem sagens parter enighed om, at sagsøger i medfør af forsikringsaftalelovens § 95 er berettiget til at rette sit krav i anledning af D ApS' eventuelle ansvarspådragende forhold direkte mod sagsøgte i sagsøgtes egenskab af erhvervsansvarsforsikringsselskab for D ApS på skadestidspunktet. Til støtte for den nedlagte påstand gøres det overordnet gældende, at D ApS har handlet ansvarspådragende og at der er den fornødne årsagssammenhæng.

D ApS havde således i medfør af arbejdsmiljøloven pligt til at sikre at arbejdet planlægges, tilrettelægges og udføres sikkerhedsmæssigt fuldt forsvarligt, jf. normen i arbejdsmiljølovens § 38, ligesom D ApS havde pligt til at føre et effektivt tilsyn med arbejdets udførelse samt at give instruktion om de faremomenter, der var forbundet med arbejdets udførelse, jf. normerne i arbejdsmiljølovens § 16 og § 17, stk. 2.

D ApS satte desuagtet sagsøger til tungt fysisk arbejde med håndtering af spånplader, der ikke tog højde for sagsøgers funktionsbegrænsninger, hvorved der skete en overbelastning af sagsøgers venstre skulder.

D ApS havde som arbejdsgiver en pligt til at tage individuelle hensyn i fornødent omfang, og det er ansvarspådragende for D ApS at det ikke skete.

Det gøres gældende, at der er den fornødne årsagssammenhæng mellem de af D ApS' udviste ansvarspådragende forhold, og sagsøgers gener fra skulderen.

Der henvises til, at D ApS har bekræftet, at generne opstod i nøje tidsmæssig sammenhæng med belastningerne, jf. bilag 4, side 3, 1. afsnit.

Arbejdsskademyndighederne har i overensstemmelse hermed vurderet, at generne fra skulderen må anses for en følge af arbejdet, jf. arbejdsskadesikringslovens § 5.

Der er ikke grundlag for at tilsidesætte oplysningerne i de lægelige bilag om, at sygeperioden er udløst af skuldergenerne, og at skuldergenerne har været en medvirkende årsag til sygemeldingen frem til juli 2017.

D ApS skal derfor betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden frem til juli 2017, jf. U.2012.1838H og U.2013.508H.

Det fremhæves desuden, at det er et almindeligt erstatningsretligt princip, at skadevolder skal tage skadelidte som skadelidte er, hvorfor sagsøgers forudbestående lidelse også af den grund ikke skal tillægges betydning.

Det kan ikke lægges til grund, at sagsøger blev opsagt den 7. december 2015.

Sagsøger kan anerkende, at der skal ske fradrag for selvrisiko, jf. FED2013.16ØLD, og kravet vil i overensstemmelse hermed blive nedsat med 5.000 kr.

...”

B A/S, filial af C A/S, Tyskland har i sit påstandsdokument anført:

” ...

ANBRINGENDER:

Usikkerhed om sagens faktiske omstændigheder

Nærværende retssag er kendetegnet ved usikkerhed vedrørende de faktiske omstændigheder, hvilket i det hele må tilskrives sagsøgers manglende oplysning af sagen, selvom sagsøger gentagne gange er blevet opfordret hertil – såvel udenretligt som indenretligt.

Sagsøger har oplyst, at han indtil den 26. august 2015 var beskæftiget med truckkørsel, men at han netop den 26. august 2015 blev omplaceret til at betjene en maskine, hvori der skulle lægges spånplader. Det var ligeledes den 26. august 2015, at sagsøger skulle have været udsat for en arbejdsulykke, som påførte ham en varig skulderskade.

Sagsøgte gentagne forsøg på at få sagen belyst:

Første gang sagsøgte fik kendskab til den påståede arbejdsulykke var den 2. maj 2018, hvor sagsøgers advokat fremsendte et krav til sagsøgte. D ApS var imidlertid gået konkurs den 2. februar 2018.

Sagsøgte bad allerede den 31. maj 2018 sagsøger om at oplyse sagen, jf. bilag A. Parterne indgik den 24. august 2018 en suspensionsaftale på tre måneder med henblik på at give sagsøger mulighed for at oplyse sagen bedre, jf. bilag B.

I marts 2019 gjorde sagsøgte sagsøger opmærksom på, at der fortsat afventes en redegørelse, herunder dokumentation for krav og årsagssammenhæng, jf. bilag C. Sagsøgte modtog imidlertid aldrig denne redegørelse, men blev derimod uden varsel stævnet den 17. august 2020.

Sagsøgte har gentagne gange opfordret sagsøger til at redegøre for, hvordan arbejdet den pågældende dag blev udført, og hvordan arbejdet skulle have været uhensigtsmæssigt og/eller skadeforvoldende. Herunder om der ved forudgående var særlige skånehensyn, som ikke blev iagttaget.

Sagsøgers oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring:

Sagsøger har i sit processkrift af 21. december 2021 henvist til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) traf afgørelse om, at ulykken den 26. august 2015 var en arbejdsskade i henhold til arbejdsskadesikringslovens § 6, stk. 1, jf. bilag 3. Det er således tilsyneladende sagsøgers opfattelse, at afgørelsens gengivelse af sagsøgers oplysninger til AES skulle udgøre tilstrækkelig dokumentation for det faktiske hændelsesforløb.

I forhold til AES' afgørelse bemærkes, at sagsøger oplyste Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, at hver plade vejede 10 kg, jf. bilag 3. Afgørelsen blev imidlertid påklaget af arbejdsgivers arbejdsskadeforsikringssselskab (F A/S), jf. bilag 4. I forbindelse med klagen oplyste F A/S, at sagsøgers oplysning til AES ikke var korrekt, da 2-3 plader samlet vejede 10 kg, jf. bilag 4, side 2.

Sagsøgers forklaring til AES var med andre ord ikke korrekt. Som følge af sagsøgers manglende oplysning af de faktiske omstændigheder i sagen, er det ikke muligt at efterprøve rigtigheden af sagsøgers øvrige oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, da sagsøgers arbejdsgiver efterfølgende er gået konkurs, og oplysningerne følgelig ikke kan efterprøves.

Det er f.eks. ikke muligt at få efterprøvet rigtigheden af, hvorvidt arbejdsopgaven indebar, at sagsøger skulle løfte 2-3 plader af gangen 3-4 gange pr. minut, eller hvordan løftet skulle foretages.

Der forekommer ikke at være anden dokumentation for de faktiske omstændigheder i nærværende end sagsøgers egen forklaring (som partsforklaring eller som gengivet af AES/Ankestyrelsen). Det påhviler imidlertid sagsøger at dokumentere de faktiske omstændigheder.

Ankestyrelsens afgørelse i henhold til Arbejdsskadesikringsloven:

Ankestyrelsen bemærker i forbindelse med sin afgørelse i klagesagen, at *"En påvirkning, som sker inden for 5 dagen vil kunne anerkendes som en arbejdsskade. En overbelastning, som medfører en skade, vil ligeledes kunne anerkendes."*

Ankestyrelsen ligger således til grund, at sagsøger den 26. august 2015 blev udsat for en påvirkning.

Ankestyrelsens afgørelse er truffet i henhold til Arbejdsskadesikringsloven, hvor arbejdsgiver er underlagt et objektivt ansvar for hændelser eller påvirk-

ninger, der sker pludseligt eller inden for 5 dage. Arbejdsgiver har samtidigt pligt til at tegne en arbejdsskadeforsikring, som dækker arbejdsgivers ansvar efter arbejdsskadesikringsloven.

Hvis medarbejderen ønsker at rette et erstatningskrav mod arbejdsgiver i henhold til erstatningsansvarsloven, forudsætter det imidlertid, at hændelsen eller påvirkningen kan tilregnes arbejdsgiver som ansvarspådragende. Sagsøger kan med andre ord ikke blot henvise til en afgørelse fra AES, da en sådan afgørelse er truffet uden hensyn til arbejdsgivers faktiske adfærd.

Det bestrides således, at sagsøgers egen forklaring skulle være tilstrækkelig, navnlig da den manglende dokumentation skyldes sagsøgers tilsyneladende årelange modvilje mod at belyse sagen. Dette må selvsagt komme sagsøger til bevismæssig skade.

Sagsøgtes adgang til beviser er tillige vanskeliggjort af, at D ApS er gået konkurs. Sagsøgers manglende rettidige opfølgning på sagen, har således forringet sagsøgtes retsstilling væsentligt.

Til illustration af at det påhviler sagsøger at løfte bevisbyrden for de konkrete omstændigheder omkring en arbejdsulykke, kan henvises til FED2015.73V, hvor Vestre Landsret fandt, at den skadelidte ikke blot ved sin egen forklaring, havde løftet bevisbyrden for, at den af ham pådragne skulderskade var en følge af arbejdsgivers fejl eller forsømmelser.

Tilsvarende er tilfældet i nærværende sag, hvor der intet bevis er ført for, at sagsøger som påstået har pådraget sig en skulderskade som følge af fejl eller forsømmelser begået af D ApS.

Ansvarsgrundlag:

På baggrund af sagsøgers seneste processkrift i sagen må det antages, at sagsøger anser ansvarsgrundlaget bevist ved at henvise til, at sagsøger havde en forudbestående lidelse, hvorfor sagsøgers arbejdsgiver skulle have udvist en ansvarspådragende adfærd ved at lade sagsøger udføre en opgave, hvor der skulle lægges spånplader.

Det må herefter lægges til grund, at det ikke er sagsøgers synspunkt, at der som udgangspunkt skulle være tale om en arbejdsopgave, som var tilrettelagt fuldt forsvarligt. Sagsøger har således udelukkende anført, at det ansvarspådragende skulle bestå i, at sagsøger – med sin forudbestående lidelse – blev sat til at udføre arbejdsopgave.

Sagsøger har derimod ikke under sagens forberedelse gjort gældende, at D ApS skulle have tilsidesat andre forpligtelser som arbejdsgiver end forpligtelsen til at sikre, at det er rette personale, som udfører arbejdsopgaver.

Der foreligger imidlertid ikke i nærværende sag oplysninger om sagsøger, som burde have givet D ApS anledning til at tro, at det ikke ville være fuldt forsvarligt at lade sagsøger udføre arbejdsopgaven. Sagsøgers synspunkt forekommer derimod udelukkende at bygge på sagsøgers egen forklaring, der bestrides som udokumenteret.

Igen skal det understreges, at D ApS den 2. februar 2018 gik konkurs, og informationer m.v. ikke var umiddelbart tilgængelig for sagsøgte. I den forbindelse bemærkes, at sagsøger først rettede et krav den 2. maj 2018, og kravet blev således først rejst efter konkursen.

Sagsøger ventede således tæt på to år og ni måneder med at rette et krav – og først efter D ApS gik konkurs.

Idet sagsøger ikke har godtgjort, at D ApS skulle have udvist ansvarspådragende adfærd, må sagsøgte frifindes. Det bemærkes, at sagsøgers forpligtelse til at dokumentere den påståede ansvarspådragende adfærd må være så meget desto større, når sagsøgers adfærd har medført, at sagsøgte ikke har mulighed for at få oplyst sagen fra anden side.

Tab og årsagssammenhæng

I tillæg til det faktiske hændelsesforløb og erstatningsbetingelsen om ansvar grundlag påhviler det sagsøger at dokumentere, at erstatningsbetingelserne om tab og årsagssammenhæng er opfyldt. Sagsøger vil således både skulle dokumentere at have lidt et tab, og at dette tab er lidt som følge af den påståede ansvarspådragende adfærd fra sagsøgers arbejdsgiver.

Ved sager om personskade, herunder arbejdsskader, påhviler det sagsøger at dokumentere, at der er tilstrækkelig medicinsk årsagssammenhæng mellem den påståede skade/hændelse og de nuværende gener/lidelser, som skulle begrunde sagsøgers tab.

AES' og Ankestyrelsens afvisning af varigt mén og erhvervsevnetab:

Det er ved bilag 5, 6, 7 og 10 veldokumenteret, at sagsøger hverken har varigt mén eller har lidt et erhvervsevnetab som følge af det påståede uheld. Sagsøger har således ikke dokumenteret tab og/eller årsagssammenhæng mellem det, som bebrejdes D ApS og det opgjorte krav. Det er derimod i sagens bilag dokumenteret, at sagsøger havde forudbestående gener/lidelser, som ikke vedrørte venstre skulder – og ikke skyldes arbejdet hos D ApS.

Det følger af omfattende retspraksis på området for personskade, herunder arbejdsskader, at udtalelser fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) og Ankestyrelsen tillægges afgørende vægt, idet disse er uvildige og højt specialiserede myndigheder, som udtaler sig om varig mén og om erhvervsevnetab efter såvel arbejdsskadesikringsloven som efter erstatningsansvarsloven.

Det følger ligeledes af den omfattende retspraksis, at der skal særlig vægtige grunde til, før domstolene tilsidesætter vurderinger fra AES eller Ankestyrelsen. Disse særlig vægtige grunde vil kun foreligge, såfremt der er indhentet en udtalelse fra Retslægerådet, som med tilstrækkelig sikkerhed kan tilsidesætte AES' og/eller Ankestyrelsens afgørelse.

Højesterets afgørelser i U2009.2360H og U2011.1341H er eksempler på denne praksis. Dels fremhæves det i afgørelserne, at domstolene ikke besidder lægefaglig kompetence, og derfor er meget tilbageholdne med at modsætte sig AES eller Ankestyrelsen, og dels at dette alene sker, såfremt der er fornødent sikkert grundlag i form af udtalelse fra Retslægerådet.

I nærværende sag har såvel AES som Ankestyrelsen imidlertid afvist både varigt mén og erhvervsevnetab, og der er ikke ført et tilstrækkeligt bevis for, at disse afgørelser kan/skal tilsidesættes. Det bemærkes, at AES og Ankestyrelsen ved behandling af sagen var underlagt arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2.

Et påvist erhvervsevnetab eller varigt mén skal således for at være en følge af arbejdsskaden, medmindre overvejende sandsynlighed taler herimod. Til trods for denne strenge formodningsregel har AES og Ankestyrelsen begge vurderet, at sagsøger hverken har et varigt mén eller erhvervsevnetab.

Hvis retten mod forventning, særlig henset til sagens manglende oplysning, måtte finde grundlag for at statuere ansvar, har sagsøger ikke løftet bevisbyrden for tab og/eller den fornødne årsagssammenhæng. Bevisbyrden må skulle ses i lyset af sagsøgers betydelige forudbestående gener/lidelser, som i dag har medført en varig nedsættelse af sagsøgers erhvervsevne.

Til trods for de betydelige forudbestående gener/lidelser har sagsøger ikke opfyldt opfordring (B) om at dokumentere årsagssammenhæng mellem den påståede hændelse hos D ApS og det krav, som sagsøger har fremsat mod sagsøgte.

Det anerkendes, at sagsøgers krav ikke indeholder krav på erstatning for varigt mén eller for erhvervsevnetab, men det påhviler fortsat sagsøger at dokumentere, at uheldet var årsagen til sygemelding i den periode, for hvilken der kræves tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for svie og smerte.

Som allerede nævnt har AES og Ankestyrelsen fundet, at der ikke er/var mén efter uheldet, og at det ikke medførte en nedsættelse af erhvervsevnen. På den baggrund er bevisbyrden ikke løftet.

Årsagen til opsigelsen af sagsøger:

I den forbindelse bemærkes, at sagsøger ikke blev opsagt på grund af sygdom, men fordi den afdeling sagsøger arbejdede i lukkede. Sagsøger har sent i forberedelsen af nærværende sag bestridt, at sagsøger blev opsagt den 7. december 2021 som følge af, at afdelingen lukkede.

Sagsøger har imidlertid selv oplyst til AES, at han blev opsagt, "da afdelingen, hvor [han] arbejdede lukkede. Du overgik til sygedagpenge i december 2015", jf. bilag 10, side 2. Sagsøger har med andre ord selv oplyst, at han blev opsagt som følge af, at afdelingen lukkede.

Det forekommer således, at sagsøger nu bestrider en oplysning, som sagsøger selv har givet til AES. Sagsøgers oplysning til AES blev afgivet forud for nærværende retssag og til en myndighed, som ikke har indflydelse på nærværende retssag. Oplysningen i bilag 10 må herefter lægges til grund. Det savner således mening, at sagsøger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle have oplyst noget forkert om sin afskedigelse.

Det må herefter lægges til grund, at sagsøger efter den 26. august 2015 var i stand til at passe sit arbejde hos D ApS frem til den 7. december 2015, og at sagsøger ikke blev opsagt grundet skuldergener, men som følge af at hele afdelingen lukkede.

I sagens bilag 13 er det velbeskrevet, hvordan sagsøger særligt har haft gener fra sin højre fod – gener der ultimativt medførte, at sagsøger i september 2017 fik foretaget en operation i foden (bilag 13, side 29ff.), der medførte en længere sygemelding.

Det er på baggrund af sagens bilag 13 og bilag 14 klart, at sagsøgers manglende evne/mulighed for at arbejde i tiden efter december 2015 skyldes andre forhold end skulderen, og også af den grund må sagsøgers krav afvises.

Skulle retten finde D ApS' (og dermed sagsøgte) erstatningspligtig og tab/årsagssammenhæng dokumenteret, skal sagsøgte for god ordens skyld gøre opmærksom på, at gældende selvrisko under den hos sagsøgte tegnede ansvarsforsikring var DKK 5.000.

Denne del kan ikke efterfølgende kræves hos sagsøgte efter bestemmelsen i forsikringsaftalelovens § 95, stk. 2

Retsfortabende passivitet:

Selvom sagsøgte siden maj 2018 har opfordret sagsøger til at oplyse sagen, har sagsøger kontinuerligt undladt at efterkomme denne opfordring, og har i stedet forholdt sig passivt.

Tilsvarende gøres det gældende, at sagsøger har udvist retsfortabende passivitet, ved dels at lade en suspensionsaftale udløbe, og dels at undlade at vende retur i sagen. Sagsøger fremsendte således aldrig den redegørelse, som sagsøgte havde efterspurgt – og senest rykket for den 26. marts 2019. Sagsøgte har således med rette kunne indstille sig på, at sagen var afsluttet.

Den af sagsøger udviste passivitet bør medføre, at sagsøgers krav er bortfaldet som følge af retsfortabende passivitet, eller tillægges betydelig bevismæssig skadesværdi for sagsøger.

...”

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Uanset at det er ubestridt, at A var uvant med arbejdet ved printmaskinen, og det må lægges til grund, at D Aps var bekendt med hans højresidige spasticitet, finder retten ikke, at As forklaring om det påståede ansvarspådragende forhold hverken under de anførte omstændigheder eller i sig selv er tilstrækkeligt bevis for, at D Aps har handlet ansvarspådragende som påstået.

B A/S, filial af C A/S, Tyskland frifindes derfor.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 35.000 kr. B A/S, filial af C A/S, Tyskland er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

B A/S, filial af C A/S, Tyskland frifindes.

Fagligt Fælles Forbund som mandatar for A skal til B A/S, filial af C A/S, Tyskland betale sagsomkostninger med 35.000 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne bliver forrentet efter rentelovens § 8 a.

Vejledning

Retten har afsagt dom i sagen.

Hvis du er utilfreds med afgørelsen, kan du som udgangspunkt anke (klage over) dommen til landsretten. Hvis du kun er utilfreds med dommens afgørelse om sagsomkostninger, kan du kære (klage over) denne del af afgørelsen til landsretten.

Ikke alle afgørelser kan ankes eller kæres

Du kan kun anke dommen, hvis forskellen mellem byrettens dom og det resultat, du ønsker at opnå i landsretten, er over 20.000 kr. Hvis forskellen er mindre, skal du have tilladelse fra Procesbevillingsnævnet for at anke.

Landsretten kan afvise at behandle en ankesag, hvis landsretten vurderer, at der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald i landsretten.

Du kan kun kære afgørelser om sagsomkostninger, hvis omkostningsbeløbet er fastsat til mere end 20.000 kr., eller hvis retten har bestemt, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger, og du kræver, at modparten skal betale mere end 20.000 kr. I andre situationer kan du kun kære omkostningsafgørelsen, hvis du får tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

Frister for at anke og kære

Fristen for at anke er **4 uger** fra dommens dato. Hvis du ikke kan anke uden en tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden **4 uger**.

Fristen for at kære omkostningsafgørelsen er **2 uger** fra dommens dato. Hvis du ikke kan kære afgørelsen uden tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden **2 uger**.

Sådan gør du, hvis du vil anke eller kære

Du kan anke dommen på minretssag.dk ved at trykke på knappen "Opret appel" og derefter vælge "Anke" og følge vejledningen. Hvis du vil kære omkostningsafgørelsen, skal du vælge "Kære" og følge vejledningen.

Hvis du søger om tilladelse til anke eller kære hos Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere din ansøgning til Procesbevillingsnævnet. Du kan ikke indlevere

2

ansøgningen på minretssag.dk.

Du kan læse mere på domstol.dk.

Publiceret til portalen d. 15-08-2022 kl. 11:00

Modtagere: Advokat (H) Christian Riewe, Advokat Paw Allan Møller

Christensen, Sagsøger A, Sagsøgte B A/S, filial af C A/S, Tyskland, Mandatar Fagligt Fælles
Forbund